

Huzarski konj.

V nekem mestu je o času vojske stanoval polk huzarjev. Konjski kupovalec, z imenom Oton, ukrade po noči huzarjem lepega konja in ga skrije v bližnjem gozdu. Ko so huzarji mesto zapustili, odpelje konjar konja v daljni kraj, da bi ga tū prodal, ter je hotel memo nekega mesta jezdit. Al ko zavije memo vogla mestnega zidú, zapazi na travniku kardelo dragoncev, ki so se ravno urili v vojaških vajah. Komaj tromba zatrobi, švigne huzarski konj kakor blisk z vstrašenim Otonom čez mestni jarek, vstopi se v versto drugih konj ter se suka in verstí kakor drugi vojaški konji, zdaj v skok zdaj v dir. Vojaki zasramujejo konjarja Otona, ki se od strahú trese kakor šiba na vodi, in mu debele potne kaplje stojé na čelu. Po končanih vajah ga obsujejo vojaki in častniki; a polkovnik mu reče sumljivo: „To je mlad, zeló lep in dobro izurjen vojaški konj. Kje neki si ga dobil.“ „Kupil sem ga,“ pravi Oton jecljaje. „Kje pa?“ vpraša polkovnik dalje. Tat je bil vsak trenotek v večji zadregi, in ker si ni mogel pri svojej slabej vesti nikakoršne zanesljive in verjetne laži zmisliti, reče, da ne vé, kje ga je kupil. Polkovnik ga ovadi gosposki, ktera je tatú prepričala, da je konja res ukradel, in ga je, kakor je zaslužil, primerno kaznovala.

L.

Národne otroče pesmice.

1.

Tičice letajo
Venčike spletaajo,
Dilice žagajo
Tružice malajo;
Ovbe, provbe,
Jekal se bom.
Pojdem na goro
Delat pokoro,
Pojdem v kot
Bom molil svoj pot.

2.

Delajmo, delajmo
Nova kolesa,
Da se popeljemo
V sveta nebesa.

3.

Pikar, Grogar,
Peč ubil,
Žgance belil
Sok zverníl.

4.

Katerca škateljca
Sreča te išče,
Krajcarjev, vinarjev
Polhno perišče.

5.

Tomaž, Tomaž,
Kam krevljaš?
V srednjo vas
Po en par klobas!
Če je prodam
Domú ne znam,
Če je sném
Domú ne smem!

6.

Tam gori na gôri
Pri sv. Mohorí,
Sem tekel sem padel
Sem štrukelj popadel,
Ga v maslo pomočil
Po gerlu potočil
Je rekel: šterbonk!